

Ur *Den starkare* av August Strindberg

FRU X

Det var så underligt med vår bekantskap – när jag såg dig första gången, var jag rädd för dig, så rädd, att jag inte vågade släppa dig ur sikte; utan hur jag kom och gick, befann jag mig alltid i din närhet – jag vågade inte vara ovän, därför blev jag din vän. Men det rådde alltid en disharmoni, när du kom hem till oss, för att jag såg att min man inte kunde lida dig – och då kände jag det snett, som när kläder sitta illa – och jag gjorde allt för att få honom att visa sig vänlig mot dig, men utan att lyckas – förr än du gick och förlovade dig! Då slog det upp en häftig vänskap, så att det såg ut ett ögonblick, som om ni nu först vågade visa era verkliga känslor, då du var i säkerhet – och så – hur var det sen? – Jag blev inte svartsjuk – så underligt! – Och jag minns på dopet, då du stod fadder, att jag nödgade honom att kyssa dig – det gjorde han, men du blev så förvirrad – det vill säga: det märkte jag inte då – tänkte inte på det sedan heller – har inte tänkt på det förr än – nu!

Varför tiger du? Du har inte sagt ett ord på hela tiden utan bara låtit mig sitta och tala! Du har suttit med ögonen och nystat ur mig alla dessa tankar, vilka lågo där som råsilke i sin kokong – tankar – misstankar kanske – låt mig se. – Varför slog du upp förlovningen? Varför kom du aldrig mer i vårt hus efter den betan? Varför vill du inte komma till oss i afton?

(...)

Tyst! Du behöver inte säga något, för nu fattar jag allt själv! – Det var därför och därför och därför! – Jaha! – Nu stämmer alla räkningarna! Så är det! – Fy, jag vill inte sitta vid samma bord som du!